

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2015 roku w sprawie V GC 1015/12 z powództwa S. W. przeciwko A. F. o zapłatę 46.440,00 zł Sąd Rejonowy w Płocku:

I. oddalił powództwo;

II. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Płocku kwotę 670,00 złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo pokrytych przez Skarb Państwa.

Sąd Rejonowy ustalił, że w grudniu 2011r. pomiędzy stronami doszło do zawarcia ustnej umowy najmu, w której powód zobowiązał się wynająć pozwanemu pokoje w budynku mieszkalnym w S. o powierzchni 512 m², w którym znajdowało się 30 dwuosobowych pomieszczeń mieszkalnych o pow. nie mniejszej niż 9 m² każdy. Strony ustaliły stawkę czynszu najmu na kwotę 15 zł. W pokojach mieli zamieszkiwać pracownicy pozwanego w ilości wskazywanej cotygodniowo w każdy poniedziałek przez pracownika pozwanego, zazwyczaj L. D.. Pozwany wynajmował pokoje w okresie 19.12.2011r. do 8.02.2012r. Łącznie jednorazowo w w/w okresie pokoje zajmowało 8-15 pracowników pozwanego. W tym samym czasie pokoje u powoda wynajmowały też inne podmioty – mieszkali tam pracownicy Z. J. i A. K..

W dniu 7.02.2012r. pozwany zapłacił powodowi kwotę 9.225 zł tytułem czynszu najmu pokoi dla swoich pracowników w okresie 19.12.2011r. do 8.02.2012r. Powód pokwitował odbiór w/w wpłaty jako „częściowej” mimo, że strony ustaliły stawkę czynszu najmu na kwotę 15 zł.

Pismem z dnia 14.02.2012r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 43.000 zł netto plus VAT za najem pokoi dla pracowników pozwanego w okresie od 19.12.2011r. do 8.02.2012r., przyjmując stawkę czynszu najmu w kwocie 30 zł.

W odpowiedzi na powyższe pozwany odmówił zapłaty, powołując się na ustną umowę najmu lokalu zawartą z powodem, zgodnie z którą stawka czynszu najmu wynosiła 15 zł za dobę. Nadto pozwany powołał się na okoliczność, że w lokalu zamieszkiwało jednorazowo nie więcej niż 10 osób. Dlatego czynsz najmu za okres 19.12.2011r. do 8.02.2012r. wyliczył na kwotę 7.500 zł netto. Skoro zatem zapłacił powodowi w dniu 7.02.2012r. kwotę 9.225 zł, wywiązał się ze swojego zobowiązania

w całości. Nadto zażądał zwrotu od powoda kwoty 1.725 zł podnosząc, że powód wprowadził go w błąd twierdząc, że usługa najmu obciążona jest podatkiem VAT w wysokości 23 %, który pozwany zapłacił.

W dniu 29.02.2012r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...).2012 na kwotę 46.440 zł za wynajem budynku mieszkalnego z 14-dniowym terminem płatności oraz fakturę VAT nr (...).2012 na kwotę 9.225 zł tytułem zaliczki za wynajem budynku mieszkalnego, którą pozwany zapłacił gotówką w dniu 7.02.2012r.

Pozwany odmówił zapłaty.

W powyższym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo podlega oddaleniu.

Jako podstawę dochodzonego roszczenia powód wskazał bezumowne korzystanie przez pozwanego z pokoi w budynku w S., stanowiącym własność powoda, które zajmowali pracownicy pozwanego w okresie 19.12.2011r. do 8.02.2012r., tj. przez 52 dni.

Twierdzenie to jednak pozostaje w całkowitej sprzeczności z ustaleniami poczynionymi w toku postępowania dowodowego w niniejszej sprawie.

Z wiarygodnych zeznań świadków oraz strony pozwanej wynika bezspornie, że strony zawarły ustną umowę najmu w/w pomieszczeń za stawkę czynszu w wysokości 15 zł za dobę. Wynika to zarówno z zeznań pozwanego, jak i świadków

-
- w szczególności Z. J. i L. D.. Pozwany rozliczył się z tytułu zawartej umowy najmu z powodem, płacąc mu w dniu 7.02.2012r. kwotę

9. 225 zł. Z tego tytułu powód w dniu 29.02.2012r. wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...).2012.

Powyższe okoliczności znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka L. L. zgodnie z którymi: „ (...) wszystko było uzgodnione między stronami, powód wziął pieniądze i miał przynieść fakturę, ale się więcej nie pokazał” (k.151). Potwierdzili to w swoich zeznaniach L. D., C. F., Z. J. i A. K.. Z zeznań C. F. i Z. J. wynikało, że to było całkowite rozliczenie między stronami. Nadto z zeznań Z. J. i A. K., którzy również wynajmowali pokoje dla swoich pracowników u powoda wynika, że z nimi także nie łączyła go umowa pisemna, tylko ustna.

Sąd Rejonowy podniósł, że umowa najmu dla swojej ważności nie wymaga formy pisemnej; jedynie dla najmu trwającego dłużej niż rok art. 660 k.c. przewiduje formę pisemną, ale również tylko ad eventum, czyli zastrzeżoną dla wywołania skutków prawnych – w przypadku jej niezachowania umowę uważa się za zawartą na czas nieoznaczony. Zatem strony mogły skutecznie zawrzeć umowę najmu pomieszczeń w formie ustnej. Z tytułu tak zawartej umowy pozwany zobowiązany był zapłacić powodowi czynsz najmu, zgodnie z ustaloną stawką.

W toku postępowania dowodowego nie ustalono bezspornie ilu pracowników pozwanego korzystało z wynajętych pokoi. Wersja powoda jakoby miał wynajmować pozwanemu cały budynek, za co ten miał mu płacić niejako ryczałtowo, nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Sam powód przyznał, że w czasie, gdy wynajmował pomieszczenia powodowi, wynajmował je również innym osobom. Potwierdzili to w swoich zeznaniach świadkowie: A. K.

i Z. J.. Powód zeznał, że w wynajmowanym okresie w pokojach powoda przebywało od 8 do 15 jego pracowników, co kwestionował powód. Nie znajdowało to także jednoznacznego potwierdzenia w zeznaniach świadków, zgodnie z którymi pracowników pozwanego było 8-12.

W świetle powyższego Sąd I instancji stwierdził, że powód (błędnie nazwany pozwanym) nie sprostał ciężącemu na nim w myśl art. 6 k.c. obowiązkowi wykazania ilu pracowników pozwanego (błędnie określonych jako pracowników powoda) zamieszkiwało w wynajętych pokojach. Tym samym nie można było w sposób niewątpliwie ustalić kwoty czynszu najmu, jaką pozwany zobowiązany był zapłacić powodowi. Niewiarygodne były przy tym zeznania powoda, zgodnie z którymi zapłata jakiej dokonał pozwany w dniu 9.02.2012r. była tylko zaliczką. Pozostaje to bowiem w sprzeczności z zeznaniami nie tylko pozwanego, ale też świadków, w szczególności C. F. i Z. J.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi w całości stronę powodową jako przegrywającą sprawę. Złożyła się na nie kwota 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej stosownie do § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U.

z 2013r., poz. 461) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanego o zwrot kosztów zastępstwa procesowego wraz z podatkiem VAT, ponieważ zgodnie z § 2 ust. 3 Sąd podwyższa stawkę wynagrodzenia o podatek VAT tylko w przypadku korzystania z pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Nadto - na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. – Sąd Rejonowy nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 670 zł tytułem wydatków tymczasowo pokrytych przez Skarb Państwa. (wyrok k. 470, uzasadnienie k. 474- 481, tom III)

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go całości.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji, przejawiająca się w braku odniesienia się przez tenże Sąd do okoliczności uznania przez pozwanego części roszczenia powoda (uznanie niewłaściwe roszczenia), poprzez uregulowanie zapłaty kwoty

w wysokości 9.225,00 zł zgodnie ze spisany i podpisany przez A. F. oświadczeniem z dnia 07.02.2012 r. tytułem zapłaty części czynszu najmu budynku mieszkalnego w okresie od dnia 19.12.2011 r. do dnia 08.02.2012 r., przy czym prawidłowa analiza treści tego oświadczenia woli A. F. potwierdza zapatrywanie powoda, iż we wskazanym czasookresie wynajmowany był cały budynek mieszkalny należący do powoda bez względu na ilość osób w nim przebywających oraz iż pozwany rozliczył się jedynie częściowo ze swojego zobowiązania, a więc winien dokonać rozliczenia ponad wpłaconą dotychczas kwotę, tj. równą wysokości roszczenia;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia w postaci pominięcia zeznań świadków: K. T., J. M., D. O., w zakresie w którym wskazani świadkowie zeznali, iż cała nieruchomość budynkowa należąca do powoda, została wydana w całości pozwanemu" do korzystania, kolejno zaś odmowę wiarygodności zeznań świadka A. W., która zeznała, iż strony wynajmowały zawsze innym podmiotom budynek mieszkalny jedynie w całości, w konsekwencji zaś Sąd Rejonowy winien dopuścić i przeprowadzić dowód z opinii biegłego sądowego zgodnie z wnioskiem strony powodowej, celem dokonania wyceny czynszu najmu całości nieruchomości powoda oraz aktualnych cen wynajmu lokali mieszkalnych na terenie gminy Ś., na okoliczność wysokości utraconego przychodu, na podstawie akt sprawy i posiłkując się przy tym przedłożonymi dokumentami prywatnymi

w postaci: umowy najmu lokalu mieszkalnego z dnia 01.12.2009 r. zawartej pomiędzy (...)we W. oraz zlecenia z dnia 02.04.2012 r.;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia oraz sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w zakresie ustalenia, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia ustnej umowy najmu, a strony uzgodniły stawkę dzienną najmu na kwotę 15 zł za dobę, przy czym Sąd I instancji w części ustalającej wyroku wskazuje, że powód przyznał, iż strony nie uzgodniły stawki, a pozwany nie godził się na stawkę 30 zł i w tym zakresie Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne, wobec tego należy wywieźć, że strony w ogóle nie zawarły żadnej umowy, czy też pisemnej, czy też ustnej,

a pozwany bezumownie korzystał z udzielonej mu możliwości przebywania jego pracowników na nieruchomości powoda;

4. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c., mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia w postaci pominięcia zeznań świadków: K. T., J. M., D. O., w zakresie w którym wskazani świadkowie zeznali, iż cała nieruchomość budynkowa należąca do powoda, została wydana pozwanemu do korzystania w całości, kolejno zaś odmowę wiarygodności zeznań świadka A. W. w zakresie, iż strony zawsze różnym podmiotom wynajmowały cały budynek, w konsekwencji zaś Sąd Rejonowy winien dopuścić i przeprowadzić dowód z opinii biegłego sądowego zgodnie z wnioskiem strony powodowej, celem dokonania wyceny wynajmu całości nieruchomości oraz aktualnych cen wynajmu lokali mieszkalnych na terenie gminy Ś., na okoliczność wysokości utraconego przychodu;

5. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c., mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez przyznanie nadmiernego waloru wiarygodności zeznaniom świadka Z. J. oraz pozwanego w charakterze strony, których zeznania wskazujące na całkowite rozliczenie się stron z najmu budynku pozostają w sprzeczności z treścią podpisanego przez pozwanego oświadczenia

z dnia 07.02.2012 r. świadczącej o częściowej zapłacie czynszu najmu;

6. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c., mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia w zakresie odmowy przyznania waloru wiarygodności dokumentom prywatnym, tj.: umowy najmu lokalu mieszkalnego

z dnia 01.12.2009 r. zawartej pomiędzy (...)we W. oraz zlecenia z dnia 02.04.2012 r., które miały posłużyć biegłemu sądowemu powołanemu przez Sąd I instancji do dokonania wyceny czynszu najmu całości nieruchomości powoda oraz aktualnych cen wynajmu lokali mieszkalnych na terenie gminy Ś., na okoliczność wysokości utraconego przychodu powoda, w związku z brakiem zapłaty czynszu najmu;

7. naruszenie prawa procesowego tj. art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c., mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia w zakresie oddalenia wniosku powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego

z dziedziny rzeczoznawstwa majątkowego, celem dokonania wyceny wynajmu całości nieruchomości oraz aktualnych cen wynajmu lokali mieszkalnych na terenie gminy Ś., na okoliczność wysokości utraconego przychodu powoda, przy czym dowód ten zdaniem powoda był istotny i konieczny do dokonania wyceny najmu całości nieruchomości budynkowej, ponieważ powód w toku procesu przed Sadem I instancji wykazał, że wynajmował całość budynku w S., wykazał czasookres wynajmowania nieruchomości, wykazał, iż pozwany jedynie częściowo dokonał zapłaty czynszu najmu lokalu, a tym samym dla rozstrzygnięcia sprawy nieważne jest ile osób przebywało w bezspornym okresie korzystania

z przedmiotowej nieruchomości, skoro powód nie mógł wynająć jej innym podmiotom, a cała nieruchomość pozostawała do dyspozycji pozwanego, tym samym biegły winien wyliczyć czynsz najmu całej nieruchomości w bezspornym okresie czasu, posiłkując się podobnymi umowami najmu (por. uchwała SN z dnia 10.07.1984 r. w sprawie III CZP 20/84);

8. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 659 § 1 k.c. w zw. z art. 680 k.c., poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia ustnej umowy najmu, a strony uzgodniły stawkę dzienną najmu na kwotę 15 zł za dobę, przy czym Sąd I instancji w części ustalającej wyroku wskazuje, że powód przyznał, iż strony nie uzgodniły stawki, a pozwany nie godził się na stawkę 30 zł i w tym zakresie Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne, wobec tego należy wywieść, że strony w ogóle nie zawarły żadnej umowy, czy też pisemnej, czy też ustnej,

a pozwany bezumownie korzystał z udzielonej mu możliwości przebywania jego pracowników na nieruchomości powoda, finalnie zaś essentialia negotii umowy najmu lokalu nie zostały wypełnione w niniejszej sprawie i nie może być mowy

o zawarciu skutecznej umowy najmu ze wszystkimi jej składnikami;

9. naruszenie prawa materialnego - art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez uznanie, iż powód nie sprostął regule dotyczącej rozkładu ciężaru dowodowego i nie wykazał ilu pracowników pozwanego zamieszkiwało na jego nieruchomości, przy czym ta okoliczność w świetle treści oświadczenia z dnia 07.02.2012 r. dotyczącej częściowej zapłaty czynszu najmu była bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż jego treść brzmi, cyt.: „Kwituję odbiór częściowej wpłaty 9.225,00 zł (dziewięć tysięcy dwieście dwadzieścia pięć złotych za wynajem budynku mieszkalnego od

19 grudnia 2011 r. do 08.02.2012 r." - podpisano F. A., wobec tego zgodnie z treścią art. 6 k.c., to na pozwanym ciążył odwrócony ciężar dowodu, iż nie wynajmował całości budynku, czemu zupełnie nie sprostął, ponadto nie kwestionował ważności złożonego oświadczenia z dnia 07.02.2012 r.;

10. naruszenie prawa materialnego art. 60 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c., poprzez błędne zastosowanie i uznanie, wbrew treści oświadczenia z dnia 07.02.2012 r., że powód zawarł ustną umowę najmu z pozwanym, ustalił stawkę czynszu dobowego od osoby w wysokości 15 zł, a liczba osób przebywających w budynku mieszkalnym miała istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie, przy czym prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. oraz dokonanie wykładni oświadczenia woli treści oświadczenia pozwanego z dnia 07.02.2012 r.

w świetle reguł art. 60 k.c. oraz art. 65 § 1 k.c., winna uprawniać Sąd I instancji do przyjęcia, iż pozwany rozliczył się jedynie częściowo z tytułu bezumownego korzystania z całości budynku powoda, a pozostała do dnia

dzisiejszego nierozliczona kwota pieniężna (dochodzona powództwem) nie zależy od liczby osób przebywających na nieruchomości, bowiem nigdy nie była zależna od liczby pracowników pozwanego przebywających w nieruchomości.

Z powołaniem się na powyższe zarzuty apelacyjne, na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., z powołaniem się na treść art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c., powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny rzeczoznawstwa majątkowego, celem dokonania wyceny wynajmu (bezumownego korzystania) z całości nieruchomości przez pozwanego

w bezspornym okresie czasu oraz wskazanie aktualnych cen wynajmu lokali mieszkalnych w standardzie wskazanym przez powoda na terenie gminy Ś., na okoliczność: wysokości utraconego przychodu powoda w konsekwencji braku zapłaty.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez:

1. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 46.440,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 26 marca 2012 r. do dnia zapłaty;

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje;

ewentualnie, w przypadku uznania, iż Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem I instancji,

2. w powyższym przypadku pozostawienie Sądowi I instancji prawa rozstrzygnięcia

w przedmiocie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje. (apelacja k. 484- 491, tom III)

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji, zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym i oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego w apelacji. (protokół z rozprawy apelacyjnej . 495- 496, tom III)

Sąd Okręgowy, Sąd Gospodarczy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe oraz dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Zgłoszony w apelacji wniosek dowodowy Sąd Okręgowy pominął na podstawie art. 381 k.p.c., ponieważ pozwany mógł go powołać i powołał

w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Potrzeba powołania się na ten dowód nie wynikła dopiero na etapie postępowania apelacyjnego.

Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty

i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później.

Przez nowe fakty i dowody należy rozumieć te, które nie były stronie znane do chwili wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji (art. 316 k.p.c.) lub te, które powstały już po wydaniu wyroku. Można powoływać również fakty i dowody, które wprawdzie były znane stronie przed wydaniem wyroku przez sąd pierwszej instancji, lecz ich powołanie przez stronę nie było konieczne.

Przepis art. 381 k.p.c. ma charakter wyjątkowy, nie może być więc interpretowany w sposób rozszerzający (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13.6.2012 r., II CSK 608/11, opubl. Legalis).

Uregulowanie zawarte w tym przepisie jest wyrazem dążenia do koncentracji materiału dowodowego przed sądem pierwszej instancji. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi liczyć się z tym, że sąd drugiej instancji wniosku dowodowego nie uwzględni (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17.04.2002 r., IV CKN 980/00, opubl. Legalis).

W przepisie art. 381 k.p.c. chodzi o te fakty i dowody, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Strona, która powołuje w postępowaniu apelacyjnym nowe fakty lub dowody powinna wykazać, że nie mogła ich powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji lub że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Strona powinna zatem przynajmniej uprawdopodobnić wystąpienie okoliczności, o których mowa w art. 381 k.p.c., co w rozpoznawanej sprawie nie nastąpiło.

Z podniesionych w apelacjach zarzutów, w pierwszej kolejności rozważenia wymagają zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego, gdyż poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana jedynie

w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2004 roku, w sprawie II CK 409/03, opubl. Lex nr 148384).

W rozpoznawanej sprawie zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu cywilnego obowiązującej w okresie od 19.12.2011r. do 08.02.2012r., czyli sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz.U.

z 2014r., poz. 827). W myśl art. 51 powołanej ustawy do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

W ocenie Sądu Okręgowego, chybiony jest zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu I instancji.

Sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego materiału ma miejsce wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest sprzeczne z tymi istotnymi dla rozstrzygnięcia okolicznościami, które sąd ustalił w toku postępowania, albo gdy wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, albo wreszcie gdy sąd przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy. Przez okoliczności w powyższym rozumieniu należy rozumieć okoliczności faktyczne. Chodzi tu bowiem jedynie o błędy dotyczące elementu faktycznego orzeczenia. Sąd II instancji bada, czy w stanie faktycznym sprawy nie zachodzą sprzeczności między poszczególnymi ustaleniami oraz czy stan faktyczny stanowi harmonijną całość. Zakres kontroli apelacyjnej nie obejmuje całej sfery faktycznej sprawy, ale tylko zebrany materiał procesowy. Zawsze jednak zarzut taki znajdzie uzasadnienie, gdy ustalenia sądu sprzeczne będą z materiałem, który uznał on za wiarygodny, albo też gdy dowody prowadzące do odmiennych wniosków nie będą przez sąd ocenione negatywnie.

Z tą ostatnią sytuacją mamy do czynienia także, gdy sąd nie oceni wszystkich dowodów zebranych w sprawie bądź w uzasadnieniu stwierdzi, że daje wiarę wszystkim dowodom, mimo że pozostają one ze sobą w takim stosunku, że prowadzą do sprzecznych ze sobą wniosków.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Rejonowy odniósł się do oświadczenia z dnia 07.02.2012 r. dotyczącego zapłaty części czynszu najmu budynku mieszkalnego w okresie od dnia 19.12.2011 r. do dnia 08.02.2012 r. podpisanego przez pozwanego.

Treść dokumentu z dnia 7.02.2012r. wskazuje, że jest to pokwitowanie w rozumieniu art. 462 § 1 k.c., które powinno zostać podpisane przez wierzyciela, to jest powoda. Zostało ono napisane przez żonę powoda (zeznania A. W.

k. 147), zawiera pieczętkę powoda, a zostało podpisane przez pozwanego. Pozwany

w swoich zeznaniach (k. 435 - 436) podał w jakich okoliczności podpisał oświadczenie z dnia 7.02.2012r.

Powód w apelacji przedstawia własną ocenę tego dokumentu, która w żaden sposób nie podważa oceny Sądu I instancji.

Wbrew stanowisku powoda, oświadczenie podpisane przez pozwanego w dniu 7.02.2012r. nie potwierdza stanowiska powoda, że we wskazanym czasookresie pozwany wynajmował cały budynek mieszkalny należący do powoda bez względu na ilość osób w nim przebywających.

Nie jest też trafny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających

z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

Zarzut błędnych ustaleń może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że wadliwe ustalenia będące konsekwencją błędnej oceny dowodów wynikają z naruszenia przez sąd orzekający uznanych reguł interpretacyjnych oraz braku logicznego wiązania faktów i niezrozumienia wynikających z nich treści.

Zastosowanie swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) ma na celu ustalenie elementów podstawy faktycznej powództwa zgłoszonego w postępowaniu cywilnym. Sąd musi bowiem przed rozstrzygnięciem o żądaniach stron ustalić, czy ich twierdzenia o faktach znajdują podstawę w materiale dowodowym, czy też nie. Swobodna ocena dowodów pozwala zatem w przypadku sprzeczności wniosków płynących

z przeprowadzonych dowodów, np. sprzecznych zeznań świadków, jednym dać wiarę,

a innym odmówić waloru wiarygodności. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy z dwóch przeciwstawnych źródeł wiedzy o zdarzeniach faktycznych, sąd ma prawo oprzeć swoje stanowisko, wybierając to, które uzna za bardziej wiarygodne, korzysta bowiem ze swobody w zakresie oceny dowodów (tak SN w wyroku z dnia 31 marca 2004 r.,

III CK 410/02, opubl. L.).

Zeznania świadka J. M. i D. O. jedynie w części stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. W pozostałej części zeznania tych świadków oraz zeznania świadka K. T. nie były przydatne do rozstrzygnięcia sprawy.

Świadek D. O. (k.324) nie dysponował wiedzą na temat okoliczności istotnych do rozstrzygnięcia sprawy.

Świadek K. T. nie był w stanie określić ilości pracowników pozwanego, zamieszkujących w wynajmowanym budynku, nie pamiętał też ile pokoi zajmowali (k.147-148).

Świadek J. M. (k.148-149) zeznał, że na piętrze zajęte były

4 mieszkania, a w jednym może mieszkać 8 osób, na dole zajętych było 8-9 pokoi dwuosobowych. Jednak w tym czasie mieszkali też pracownicy innej firmy - R.. Nie wiedział jakie były ustalenia stron co do najmu, nie znał stawek za wynajem.

Wbrew stanowisku skarżącego, w/w świadkowie nie zeznali, iż cała nieruchomości budynekowa należąca do powoda, została wydana w całości pozwanemu do korzystania.

Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom A. W. w części

w jakiej podała, że wynajmuje z mężem (powodem) tylko cały budynek, bo inaczej by im się nie opłacało, ponieważ cały budynek trzeba ogrzać. Zeznania te są sprzeczne

z zeznaniami świadka K. T., który zeznał, że zawsze cały budynek był ogrzewany. Nadto niewiarygodne było, w ocenie Sądu I instancji, stwierdzenie świadka A. W., iż najniższa stawka czynszu najmu wynosiła 20-25 zł, ponieważ jest ono sprzeczne z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie,

w szczególności z zeznaniami świadków: Z. J. i L. D. oraz z zeznaniami pozwanego, z którym wynikało, że czynsz najmu wynosił 15 złotych.

Oddalenie wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego oraz pominięcie dokumentów prywatnych w postaci: umowy najmu lokalu mieszkalnego z dnia 01.12.2009r. zawartej pomiędzy (...) + (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W. a powodem oraz zlecenia z dnia 02.04.2012 r. nie daje podstaw do sformułowania zarzutu błędu

w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia w postaci pominięcia

Nie sposób również zgodzić się z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia oraz sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w zakresie ustalenia, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia ustnej umowy najmu, a strony uzgodniły stawkę dzienną najmu na kwotę 15 zł za dobę.

Ustalenia te Sąd I instancji dokonał w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie: zeznania świadków A. W., L. L., J. M., Z. J., D. O., A. K., zeznań pozwanego, listy płac, który został oceniony zgodnie z wymogami art. 233 §1 k.p.c.

Pozbawione racji są też zarzuty naruszenia art 233 § 1 k.p.c.

Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, Sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może

z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326).

W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi pozostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko

w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1316/00, LEX nr 80273, wyrok Sądu Najwyższego z dnia

14 stycznia 2000 roku, sygn. akt I CKN 1169/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2000 roku, sygn. akt IV CKN 1097/00, LEX nr 52624).

W rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest sprzeczne z tymi okolicznościami, które zostały ustalone w toku postępowania. Nie można zarzucić temu Sądowi, iż wyprowadził logicznie błędne wnioski z ustalonych przez siebie okoliczności, czy też przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej

podstawy (fakty, które nie zostały potwierdzone materiałem), bądź przeciwnie - uznał za nieudowodnione pewne fakty mimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiałach.

W zestawieniu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, twierdzenia skarżącego stanowią jedynie niedopuszczalną polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy, bez równoczesnego wykazania, by ocena ta była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym lub z innych względów naruszała przepis art. 233 § 1 k.p.c. Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Co zostało już wyżej stwierdzone, świadkowie: K. T., J. M., D. O. nie zeznali, że cała nieruchomość budynkowa należąca do powoda, została wydana pozwanemu do korzystania w całości.

Ocena zeznań świadków A. W. i Z. J. oraz pozwanego nie narusza zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy nie odmówił waloru wiarygodności dokumentom prywatnym, tj.: umowy najmu lokalu mieszkalnego z dnia 01.12.2009r. zawartej pomiędzy (...) + (...) sp. z o.o. we W. i powodem oraz zlecenia z dnia 02.04.2012 r., a dokumenty te pominął uznając, że nie mają one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, do której rozpoznania istotne były ustalenia dokonane między powodem a pozwanym, a nie innym najemcą, z którym powód mógł w zupełnie odmienny sposób określić warunki najmu lokalu.

W tej sytuacji brak jest podstaw do stwierdzenia naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c.

Zarzut naruszenie prawa procesowego tj. art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c., mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia w zakresie oddalenia wniosku powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny rzeczoznawstwa majątkowego nie może być skutecznie podniesiony w postępowaniu apelacyjnym, ponieważ pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosił zastrzeżeń do postanowienia z dnia 28 maja 2015r. o oddaleniu wniosku o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego (k.464) na podstawie art. 162 k.p.c.

Przepis art. 162 k.p.c. daje możliwość reakcji strony na dostrzeżone w toku posiedzenia uchybienia sądu w zakresie przepisów postępowania. W ten sposób strona może wskazać na każde naruszenie przepisów procedury, bez względu na ich wagę dla toczącego się postępowania. Celem regulacji art. 162 k.p.c. jest zapobieganie nielojalności procesowej przez zobligowanie stron do zwracania na bieżąco uwagi sądu na wszelkie uchybienia procesowe w celu ich niezwłocznego wyeliminowania i niedopuszczenie do celowego tolerowania przez strony takich uchybień z zamiarem późniejszego wykorzystania ich w środkach odwoławczych (wyr. SN z 4.10.2006 r., II CSK 229/06, Legalis).

Nie jest też zasadny zarzut naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Artykuł 232 k.p.c., określając reguły rozkładu ciężaru dowodu, stanowi niejako procesowy „odpowiednik” przepisu art. 6 k.c. Wyraża zasadę kontrydiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego i to strony, a nie sąd, pozostają dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2008 roku, II PK 307/07, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 roku, II UKN 244/98, OSNAPIUS 1999, nr 20, poz. 662). Oznacza to, że to strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego dla wykazania podnoszonych przez siebie twierdzeń, uzasadniających żądanie. Przepis art. 232 zd. 1 k.p.c. wskazuje jedynie na obowiązek przedstawienia faktów

i dowodów przez strony. Przepis ten nie stanowi podstawy wyrokowania sądu i z tego względu nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez sąd rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2008 roku, I CSK 426/07, Legalis). Adresatem omawianej normy są strony, a nie sąd, co oznacza, że to strony obowiązane są przedstawiać dowody,

a sąd nie jest władny tego obowiązku wymuszać. Nie może również co do zasady zastępować stron w jego wypełnieniu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2007 roku, II CSK 293/07, Legalis).

Artykuł 6 k.c. ustanawia podstawową regułę dowodową, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Konsekwencją niewykazania przez stronę prawdziwości jej twierdzeń o istotnych faktach jest to, że fakty te nie będą stanowiły podstawy rozstrzygnięcia sądowego, przez co strona nie osiągnie korzystnego dla siebie orzeczenia.

Działanie reguły ogólnej z art. 6 k.c. wymaga wskazania, że na gruncie prawa cywilnego materialnego fakty (okoliczności), z którymi prawo łączy powstanie, zmianę lub ustanie stosunków cywilnoprawnych, są zdarzeniami cywilnoprawnymi. Stanowi to podstawę do podziału, na tle omawianego artykułu, faktów dowodzonych w procesie cywilnym na trzy rodzaje: a) fakty prawotwórcze, b) fakty tamujące powstanie prawa, c) fakty niweczące prawo. Reguła art. 6 k.c. ma więc złożone znaczenie materialnoprawne i procesowe i powszechnie w doktrynie przyjmuje się, że powód powinien udowodnić fakty prawotwórcze a pozwany fakty niweczące to prawo lub uniemożliwiające jego powstanie.

Do naruszenia art. 6 k.c. dochodzi gdy sąd orzekający przypisuje obowiązek dowodowy innej stronie niż ta, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy, Izba Cywilna w wyroku z 15 marca 2012 roku, I CSK 345/11, opubl.: Legalis).

Uznając, że powód nie sprostął regule dotyczącej rozkładu ciężaru dowodowego i nie wykazał ilu pracowników pozwanego zamieszkiwało na jego nieruchomości nie naruszył art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. W stanie faktycznym sprawy (ustna umowa najmu, stawka czynszu 15 zł od osoby za dobę) okoliczność ta miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wbrew stanowisku powoda, zgodnie z treścią art. 6 k.c., na pozwanym nie ciążył odwrócony ciężar dowodu, iż nie wynajmował całości budynku.

W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym nie jest zasadny zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 659 § 1 k.c. w zw. z art. 680 k.c., poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia ustnej umowy najmu, a strony uzgodniły stawkę dzienną najmu na kwotę 15 zł za dobę.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Stosownie do treści art. 680 k.c. do najmu lokalu stosuje się przepisy rozdziału poprzedzającego, z zachowaniem przepisów poniższych.

W grudniu 2011r. strony zawarły ustną umowę najmu, w której powód zobowiązał się wynająć pozwanemu pokoje w budynku mieszkalnym w S., w której ustaliły stawkę czynszu najmu na kwotę 15 zł za dobę od pracownika.

Prezentowane przez powoda twierdzenia, że strony w ogóle nie zawarły żadnej umowy, czy też pisemnej, czy też ustnej, a pozwany bezumownie korzystał

z udzielonej mu możliwości przebywania jego pracowników na nieruchomości powoda pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym również złożonym przez powoda (oświadczenie z 7.02.2012r., faktura Vat nr (...) z 29.02.2012r., faktura Vat nr (...) z 29.02.2012r., wezwanie do zapłaty z dnia

14 lutego 2012r. - we wszystkich tych dokumentach jest mowa o najmie/ wynajmie lokalu a nie odszkodowaniu za bezumowne korzystanie z lokalu).

Nie jest trafny zarzut naruszenie prawa materialnego art. 60 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c., poprzez błędne zastosowanie.

Przepis art. 60 k.c. stanowi, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonywającej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny (oświadczenie woli).

Zgodnie z art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

W art. 65 k.c. zostały określone ogólne dyrektywy wykładni mające zastosowanie do wszelkich oświadczeń woli. Przepis ten stanowi o tym, jak „tłumaczyć” oświadczenia woli. Oznacza to, że kwestia interpretacji oświadczenia woli strony jest zakreślona zasadami ujętymi w tym przepisie. Oświadczenia woli wymagają wykładni w celu ustalenia właściwego ich znaczenia, a w rezultacie w celu rozpoznania skutków prawnych, jakie one wywołują.

Ustalenie treści oświadczenia woli stron należy do ustaleń faktycznych. Natomiast wykładnia oświadczenia woli to zagadnienie prawne. Odbywa się na podstawie art. 65 k.c. i podlega kontroli apelacyjnej z urzędu, gdyż błędy w tym zakresie stanowią naruszenie przepisów prawa materialnego.

W orzecznictwie na gruncie art. 65 k.c. przyjmuje się tzw. metodę kombinowaną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2007 roku, II CSK 489/06, Lex nr 274245), która zakłada interpretację oświadczeń woli uwzględniającą jednoczesną realizację dwóch wartości: konieczność respektowania woli podmiotu składającego oświadczenie i potrzebę ochrony zaufania osób trzecich do treści złożonego oświadczenia. Stosowanie tej metody składa się z dwóch faz: w pierwszej decydujące znaczenie należy przypisać rzeczywistej woli stron, jeżeli natomiast okaże się, że strony nie przypisywały złożonemu oświadczeniu takiego samego znaczenia, należy przejść do drugiej fazy, w której w sposób obiektywny ustala się właściwe znaczenie oświadczenia, biorąc pod uwagę, jak adresat rozumiał jego sens i jak powinien ten sens rozumieć.

W drugiej fazie podstawową dyrektywą wykładni jest przypisanie oświadczeniu sensu, jaki z treścią komunikatu wiązać mógł potencjalny, racjonalny odbiorca.

O wykładni oświadczenia nie rozstrzyga sens przypisywany temu oświadczeniu przez konkretnego odbiorcę. Nie jest możliwe ustalenie, jak odbiorca rzeczywiście zrozumiał oświadczenie; będzie on interpretował oświadczenie w sposób korzystny ze względu na swój interes. Interpretacja ta odbiegać może od treści komunikatu. Oświadczeniu należy nadać sens, jaki nadałby mu typowy odbiorca, znajdujący się w pozycji adresata.

To, jak strony, składając oświadczenie woli, rozumiały je, można wykazywać zarówno za pomocą dowodu z zeznań świadków, przesłuchania stron, jak i innych środków dowodowych.

Przepisy art. 60 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. Sąd Rejonowy zastosował prawidłowo.

Treść oświadczenia z dnia 07.02.2012 r., w żaden sposób nie podważa prawidłowości uznania, że powód zawarł z pozwanym ustną umowę najmu, ustalił stawkę czynszu dobowego od osoby w wysokości 15 zł, a liczba osób przebywających w budynku mieszkalnym miała istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie.

Wbrew stanowisku skarżącego, wykładnia oświadczenia woli z dnia 07.02.2012r. w świetle reguł art. 60 k.c. oraz art. 65 § 1 k.c., nie uprawnia do przyjęcia, iż pozwany rozliczył się jedynie częściowo z tytułu bezumownego korzystania z całości budynku powoda, a pozostała do dnia dzisiejszego nierozliczona kwota pieniężna (dochodzona powództwem) nie zależy od liczby osób przebywających na nieruchomości, bowiem nigdy nie była zależna od liczby pracowników pozwanego przebywających w nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego adwokatem zostało określone zgodnie z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5, § 13 ust. 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461 ze zm.).